

2025

SAIMI TARKIAINEN

SAIMO

SARA HILDEN ~ AKATEMIA

KUVATAITEEN PERUSOPETUKSEN LAAJA OPPIMÄÄRÄ

SYVENTÄVIEN OPINTOJEN
LOPPUTYÖ

MINÄ KUVANTEKIJÄNÄ - JOHDANTO

YSTÄVÄKIRJA

Nimi: Saimi Lyydia Tarkiainen

Lempinimi: äiti kutsuu mua Saipuksi, isä Sapaksi ja sisko ja veli Sampaksi

Ikä: 19v.

Lempiväri: vihreän kaikki sävyt

Harrastukset: olen harrastanut kuvataidekoulua 11 vuotta, eli aloitin ekalla luokalla samaan aikaan, kun oikeinkin koulun. Vapaa-ajalla tulee muuten nykyään vähemmän maalattua tai piirrettyä, niin olen iloinen, että tätä kautta kuvataide on säilyttänyt paikkansa ja aikansa elämässä. Olen kuitenkin projekti-ihminen ja vietän paljon aikaa käsillä tehden esimerkiksi neuloen, ommellen, tehden koruja tai päiväkirjaa koristellen. Lisäksi harrastuksiani ovat mm. tanssi, tennis, ruoanlaitto, luonto, tosi-tv ja yleinen sekoilu. Käyn myös melko usein näyttelyissä ja tykkään muutenkin seurata kulttuuria. Esimerkiksi viime kesänä minuun ison vaikutuksen teki Tampereen Muutos.art -taidetalo.

Ihailen: monia naisia, esim. äitiä, siskoa, tättä, mummia, isomummia, Minna Canthia, prinsessa Dianaa, Sointu Borgia, Michelle Obamaa, Erika Vikmania... Somessa seuraan esim. inspiroivaa valokuvaaja Janita Autiota ja superlahjakasta kuvataiteilija Anni Laukkaa.

Tämä inspiroi: maailma, ihmiset, luonto, pienet ohikiitävät hetket ja ehdottomasti kevät. Joka kerta lumien sulaessa ja päivän pidentyessä luovuus herää minussa eloon kuin leskenlehti roudan runtelemasta maasta konsanaan, keväässä on vaan sitä jotain. Lisäksi mulle tärkeä osa ideointi- ja inspiroitumisprosessia on saada pallotella ideoita ja puhua niistä jonkun kanssa. Olen ihan pienestä asti tykännyt koko ajan taiteillessa selostaa, mitä olen tekemässä. Enää ei kehtaa häiritä toisia, mutta yhä erityisesti keskustelun avulla pystyn saamaan uusia ja jalostamaan jo olemassa olevia ideoita.

Minusta tulee isona: arkkitehti ehkä, en osaa tai halua vielä päättää. Pienenä sanoin, että minusta tulee maalari, joka maalaa taloja pinkiksi. Eli ehkäpä tässä voisi täytyä sekin unelma jollain tapaa...

KATSAUS SYVENTÄVIIN OPINTOIHIN (8.-10.VSK)

Syventävien opintojen aikana osallistuin muun muassa piirustus-, maalaus- ja arkkitehtuurityöpajoihin sekä nykytaiteen opintojaksoon. Nämä olivat kaikki minulle hyvin mieluisia, mutta erityisesti mieleeni on jäänyt arkkitehtuurikurssi, joka herätti kiinnostukseni myös arkkitehdin ammattia kohtaan. Lisäksi syventävien opintojen nykytaiteen jakso ja siihen kuulunut katutaide-osio ja sen vetäjä Sebastian Schultz tekivät minuun suuren vaikutuksen. Opin, miten äärimmäisen kiinnostavaa graffitikulttuuri on, ja miten katutaiteessa voidaan hyvinkin näkyvästi ja suoraviivaisesti ottaa kantaa epäkohtiin ja saada oma ääni kuuluviin yhteiskunnassa. Voinkin rehellisesti sanoa, että kurssi muutti sitä, miten katson maailmaa ja mihin kiinnitän huomioni. Myös kurssilla toteuttamamme Rongankadun muraalityö on sellainen, joka tuntuu erityisen merkittävältä yhä tänä päivänä. Ehkä siksi, että sen näkevät päivittäin sadat ihmiset, tai ehkä siksi, että sen tekemisen prosessi muutti suhdettani taiteeseen. Tekstin alla kuva muraalista.

Syventävien opintojen tavoitteikseni asetin “että löydän oman juttuni ja haluan kehittyä ja saada hyviä ideoita”. Osittain katson kyllä täyttäneeni tavoitteet: olen kehittynyt, ja vaikka parantamisen varaa todellakin vielä on, olen varma siitä, että pikku-Saimi olisi ylpeä töistäni. Saan myös aika ajoin hyviä ideoita, mutta se ei ehkä koskaan olekaan ollut ongelma. Vaikka se “oma juttu” on vielä kenties hieman hakusessa, olen myös tullut sinuiksi sen kanssa, ettei sellaista ole pakko valita. Saa myös tehdä sitä, mikä milloinkin tuntuu kivalta. Toisaalta oman jutun ja tyylin hakeminen jatkuu yhä. Sen vuoksi minulle ei ole muodostunut mitään kantavia teemoja, joita aina tutkisin töissäni. Aika paljon kuvaan ihmishahmoja ja urbaania maailmaa, mutta myös luontoa. Eräs tavoitteeni syventäviin opintoihin oli opetella piirtämään/maalaamaan eläimiä, mutta sittemmin olen todennut, ettei se varsinaisesti kiinnosta minua.

SUHDE TAITEESEEN

Syventävien opintojen aikana syveni ehdottomasti myös suhteeni taiteeseen. Vaikka minulla ei ikinä ole ollut mitenkään ahdasmielistä kuvitelmaa siitä, mitä taide voi olla, pitkään kuviskoulussa tein vain kaikkea omasta mielestäni hauskaa ja hienon näköistä. Syventävien opintojen aikana aloin kiinnostua taiteesta syvemmillä tasolla, vaikka aluksi vain hyvin pintapuolisesti, mutta kuitenkin kiinnostus heräsi esimerkiksi taiteen mahdollisuusteen ottaa kantaa ja sisällyttää symboliikkaa omiin töihin. Minulla on ollut pienestä pitäen vahvoja mielipiteitä ja aloinkin haaveilla niiden ilmaisemisesta myös taiteen kautta.

Perusopintojen lopussa käsittelin eräässä työssäni ilmastonmuutosta. Silloin muistan hyvin vahvasti omana ideanani olleen tehdä työ jostakin kantaa ottavasta aiheesta. Tämän jälkeen sama tahtotila välittää viestiä taiteellani on säilynyt. Nykytaiteen kurssilla toteutimmekin kantaaottavan muraaliteoksen, jossa oma osioni käsitteli jälleen ympäristöteemaa ja luontokatoa; maalasin Nalle Puhin ”puolen hehtaarin metsän” eli avohakkuun laidalla. Työssä näkyi juuri se, mihin haluaisin taiteella pyrkiä; merkityksellisyyttä sekoittuneena leikkisyyteen.

Minulle arvot ovat elämässä ohjaava tekijä ja siksi ne ovatkin näkyneet tekemissäni töissä. Viherpiipertäjän lisäksi olen myös paatunut feministi, minkä vuoksi olen käsitellyt töissäni aiheena myös tyttöyttä ja naiseutta. Tätä aihetta käsittelee osittain myös lopputyöni. Olen koko ikäni tehnyt kuvataiteessa lähes pelkästään naisia, ja niin teen tälläkin kertaa. Tämä on tosin ollut pikemmin alitajuista kuin ideologinen valinta.

LOPPUTYÖN AIHE, TEKNIikka JA TAVOITTEET

Lopputyöni aiheena on taiteen perintö, tyttöys sekä naiseus ja niiden kaunis herkkyyys.

Inspiroiduin isomummini Ainin tekemistä posliinimaalauksista. Hän maalasi 1900-luvun loppupuolella valtavan määrän astiastoja, maljakoita, tauluja ja niin edelleen. Pienenä ihastelin hänen maalaamiaan hevosia, kukkia ja Pink Pantheria leikkimökin seinältä. Myöhemmin olen ihastellut etenkin kuppien tarkkaa kuviointia. Olen perheeni ainoa kuvataiteilija ja käsityöläinen (sori Helmi mut muistetaan molemmat sun piirtämä pyörä...), ja vanhempani ovat joskus ääneen pohtineet, mihin kiinnostukseni näihin juontaa juurensa. Sukuni ei tosiaan ole erityisen taiteellinen. Siksi halusin teoksellani kunnioittaa sitä taiteellisuutta, jota suvussamme kuitenkin siellä täällä pilkahtelee.

Teokseeni sisältyvissä Ainin maalaamissa posliinikupeissa esiintyykin siis minun maalaamanani taiteen soihdunkantajia suvussani: Aino itse ja tätini Tuija, joka piti huolta meidän sisarusten taidekasvatuksesta pienestä pitäen kusaamalla meitä näyttelyihin ja määräämällä meille lomamatkoilla tehtäväksi matkapäiväkirjat. Kolmannessa kupissa on minun kuvani ikään kuin kysymysmerkkinä siitä, onko minusta tämän taiteen perinnön jatkajaksi.

Valitsin lopputyöni tekniikaksi akryylimaalit, sillä ne ovat minulle kaikkein tutuimmat ja parhaiten hallitsemani. Länträsin niitä kuitenkin melko paljon vedellä saadakseni aikaan akvarellimaisempaa ja

läpikuultavampaa jälkeä, sillä halusin työhöni keveän ja herkän ilmeen. Tällaista toteutustapaa en ole ennen koittanut, joten sen tiimoilta oli uusiakin oppimiskokemuksia, mutta lähinnä halusin näyttää parhaani akryylivärein maalatessa. Lisäksi maalasini lasi- ja posliinimaalein kolmeen Aino-mummin kuppiin potretit. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun teen vastaavaa, joten opin myös jotakin uutta. Toisaalta halusin myös todistaa, että jo omistamillani taidoilla pystyn hallitsemaan uudet tekniikat melko nopeasti. Lopputyöni tavoitteiksi asetin jo ennen kuin täysin tiesin, mitä teen, että haluan luoda tunnetta väreillä ja sisällyttää symboliikkaa.

LOPPUTYÖN TYÖSKENTELYPROSESSI

1. Suunnittelu ja luonnostelu

Lopputyöprosessini lähti viime elokuussa vauhtiin hitaasti mutta varmasti. Minulle oli pitkän ajan kuluessa kehittynyt orastava ajatus siitä, että haluan lopputyöni liittyvän jotenkin isomummoni posliinimaalauksiin ja/tai lapsuuteen. Aloin kehitellä päässäni ideaa siitä, mitä työ tulisi sisältämään. Viikkojen kestäneen ideoiden pallottelun ja epämääräisten luonnosten jälkeen alkoi lopullinen idea muodostua. Syksyn varrella valmistelin työtäni ja hakin siihen aineistoa esimerkiksi kuvaamalla Aino-mummin kuppeja ja teoksia aineistoksi, etsimällä sopivaa lapsuuskuvaa itsestäni ja kuvaamalla oman äidinäitini käsiä eri asennoissa. Lokakuun lopussa kokosin pohjan ja olin viimein valmis aloittamaan itse työn. En koskaan tehnyt työstäni virallista luonnosta vaan enemmänkin yksittäisiä luonnoksia, joissa hahmottelin esimerkiksi sommittelua, värimaailmaa tai kuviointia. Näitä yhdistelemällä kehittyi oikeastaan vasta matkan varrella lopullinen teos. Kuitenkin muutamissa luonnoksista välittyi hakemani tunnelma ja ajatus enemmän kuin toisista. Tässä muutama niistä:

2. Taustan maalaus

Marraskuun alussa aloin luoda maalaukselle taustaa. Ajatukseni oli rakentaa työstäni kerroksellinen. Halusin sen rakentuvan neljään kerrokseen, joista jokainen toisen päälle maalattu kuvaa sitä, miten todellisuus rakentuu menneisyyden päälle ja sen ehdoilla. Ensimmäistä kerrosta kutsuin "haamutodellisuudeksi". Se oli siis käytännössä vain taustaa, johon kuitenkin kuvioin ja värialuein rakentuu epämääräisiä hahmoja ja muotoja. Halusin taustalla olevan jotakin liikettä, mutta että se olisi kuitenkin rauhoittava eikä veisi liikaa huomiota. Alla kuvia siitä, miten taustan teko edistyi. Ensimmäisestä kuvasta näkee, että liikettä on, mutta vähän liialti. Toisen kuvan tulokseen sain laittaa taustaan useita kerroksia tasaista vaaleaa väriä, jotta tausta rauhoittuisi ja tasoittuisi, eikä veisi liikaa huomiota. Taustan kohdalla olivat ehkä suurimmat haasteeni materiaalieni kanssa; halusin taustasta keveän ja läpikuultavan, mutta akryylimaalin eivät tahtoneet samaa, vaan niiden pigmentti alkoi liiasta ohennuksesta hajota. Tästä selvittiin kuitenkin akryylimediumin avulla.

Lisäksi taustalle jäi maalaukseni toinen kerros, johon kuuluivat symboliset kädet sekä taustaa jäävät läpikuultavat kupit. Käsien maalaamisen pohjana käytin kuvia oman mummini käsistä. Alun perin maalauksessa piti olla vähemmän käsiä, mutta huomasin, että vaikutelma on jotenkin oudon roikkuva, joten lisäsin muutaman enemmän aktiivisen käden, mikä oli mielestäni oikea päätös.

3. Ihmishahmo

Teoksen päämotiivi on sen keskellä olevat oman lapsuudenkuvani pohjalta maalatut kasvot ja koristeellinen posliinikuppi. Sen tekemisen pääsin aloittamaan aikataulusta aikalailla jäljessä kiireisen talven takia vasta helmikuun puolessa välissä. Aloitin pikkuhiljaa värikerroksin hahmottelemaan kasvoja. Aluksi näytti, että kasvoista on tulossa liian oranssit ja ihan laikukkaat. Kun kuitenkin sain sävyt kohdalleen, eteni tämä vaihe kuin tanssi. Ainoastaan mittasuhteiden ja vaaleiden hiusten ääreen jouduin pysähtymään ja pohtimaan, että mites tämä nyt hoidetaan. Välillä jäin myös pitkäksi aikaa hinkkaamaan pieniä yksityiskohtia, mutta lopulta totetisin, että jossain kohtaa on päätettävä, että valmista on. Alla kuvasarja kasvojen ja kupin, eli kolmoskerroksen etenemisestä.

4. Työn viimeistely: kuvat

Halusin viimeistellä työni maalaamalla kaikkein päällimmäiseksi kerrokseksi Aion posliinikuvioinneista lainattuja tai inspiroituneita muotoja ja kuvioita. Näitä olin jo maalailnut luonnosteluvaiheessa sinne tänne, joten vaihe oli helppo; piti vain valita omat suosikit ja maalata ne hyvin ohuella värillä sopivaan kohtaan. Ensimmäisten kuvioden jälkeen iski hienoinen kriisi. En ollut oikein tyytyväinen, haluamani herkkyyys ei välittynyt kuvioista ja ajattelin, että nytkö viime metreillä pilasin työn. Otin pari viikkoa etäisyyttä työhöni (toukokuussa, jolloin aikaa ei juuri tuota paria viikkoa enempää ollut, fiksua eikö?) ja kävin viime hetkillä katsomassa työtäni. Tein sopivat korjausliikkeet, lisäsin muutaman kuvion ja pelastin tilanteen, ainakin mielessäni. Seuraavalla sivulla kuva lopputyövihkonni kannesta, joka toimi minulla ikään kuin vision boardina, ja tilanteesta, jossa luulin pilanneeni kuvani, sekä viimein valmistuneesta maalauksesta.

Valmis maalaus:

5. Posliinikupit

Olin koko lopputyöprosessin ajan sisällyttänyt suunnitelmaani, että haluan maalata muutaman posliinikupin ja sisällyttää ne työhöni luodakseni siihen jollain tapaa konkretiaa. Talven ajan keskityin tiiviisti itse päämaalaukseen ja ajattelin, että mietin kuppeja sitten, jos aikaa jää. Ei ollutkaan näin aikaoptimistina mikään yllätys, että eihän sitä aikaa juuri liikaa jäänyt. Maalaus valmistui lopullisesti vasta kolme päivää ennen palautusta. Kuitenkin ajatus kupeista pyöri takaraivossani ja lopulta ilman

minkäänlaista kokemusta, tietotaitoa, kirkasta visiota tai edes välineitä päädyin kuitenkin pari viikkoa ennen työn palautusta siihen, että haluan tehdä kupit. Niimpä tilasin netistä mielestäni hyvännäköiset värit. Muutamia päiviä ennen palautusta tein parit hahmotelmat paperille oman kuvani, tätini ja Aino-mummin kuvien pohjalta. Sitten vain toivoin parasta ja aloin maalata kasvoja valitsemiini kuppeihin. Voisikin sanoa, etten juuri jättänyt itselleni tilaa ja aikaa epäonnistumiselle. Alla kuva lähes ainoista hahmotelmista ennen itselle tuntemattomalle materiaalille maalausta, sekä valmiit kupit:

ITSEARVIOINTI

Työskentelyssä helppoa oli aina, kun pääsi vauhtiin jossakin vaiheessa ja sai työstää tiettyä vaihetta rauhassa. Esimerkiksi kasvojen teon koin pääosin melko helpoksi. Myös käsien maalaus oli yllättävän helppoa kuvien pohjalta, vaikka olin ennakkoon ajatellut, että siinä voisi tulla haastetta.

Useita pieniä vaikeuksia ilmeni kyllä. Taustan värit ja maalin ohennus, kasvojen sävy ja laikukkuus, vaaleiden hiusten maalaaminen, jota en ole ennen tehnyt, oikeat lapsen käsien mittasuhteet ja päällyskuviot aiheuttivat omat haasteensa. Nämä olivat kuitenkin ratkaistavissa. Suurin haasteeni oli kuitenkin ehdottomasti aikataulutus. Alussa minulla oli vaikeuksia päästä vauhtiin. Sen jälkeen yritin tehdä suunnitelmia, milloin mikäkin vaihe tulisi olla valmis. No, näissä rajoissa en tietenkään pysynyt. Maalaus valmistui viimeisellä viikolla, mutta suurin aikataulullinen haaste oli kuppien kanssa. Ne jätin aivan viime hetkille, vaikka posliininmaalaus on minulle ennestään tuntematonta, eikä ensimmäisellä yrityksellä onnistuminen ole mitenkään varmaa. Myös portfolion kirjoittaminen venyi pääosin aivan viimeisille päiville. Jos siis jotain voisin tehdä toisin, olisi se ehdottomasti parempi aikatauluttaminen turhan stressin välttämiseksi. Vaikka aluksi olin elätellyt toiveita, että saisin kaiken ajoissa valmiiksi, olin itseäni kohtaan kuitenkin sen verran realisti, että syksyn alussa olin asettanut ajalliseksi tavoitteekseni ainoastaan saada työ valmiiksi kesään mennessä. Tässä kuitenkin onnistuin, eli hyvä minä!

Päättötyöprosessi oli sekä antava että ottava. Muutenkin hyvin rankan syksyn ja talven aikana oli ajoittain todella vaikeaa löytää päästä tilaa luovuudelle ja aikaa maalaamiselle. Toisaalta koin lopputyön tekemisen myös rauhoittavana aivot narikkaan-aktiviteettinä, joka antoi muuta ajateltavaa arjen keskellä. Prosessin alussa olin melko jännittynyt ja stressaantunut tulevasta, sillä oma ideani oli vielä epäselvä enkä ollut jotenkaan yhtään itsevarma siitä, että työstäni tulisi hieno. Pikkuhiljaa itsevarmuuteni työstä kehittyi ja aloin olla tyytyväinen aikaansaamaani, mikä teki minut iloiseksi ja toiveikkaaksi. Parasta olikin mielestäni se, että sai pitkään ja hartaasti keskittyä yhteen aiheeseen ja työhön ja työstää sitä (melkein) niin pitkään kuin sielu sietää.

Lopputyölleni asettamat tavoitteet, eli symboliikan sisällyttäminen ja väreillä tunnelman luominen, onnistuivat mielestäni melko hyvin. Etenkin sisällyttämäni symboliikkaan olen tyytyväinen. Suvussamme pilkahtelevaa taiteellisuutta symboloivat maalauksessa ohjaavat ja auttavat kädet. Lapsuuden kuvani pohjalta tehty omakuva katselee helposti särkyvien, mutta kauniiden posliinikuppien ympäröimänä edessäpäin muodostuvia kauniita kiekuroita ja kuvioita, mikä symboloi halua nähdä ympärillä kauneutta ja toivoa tulevaisuudessa. Teoksen kerroksellisuus symboloi aikaa, samoin kuin kellon muodostavat kädet ja kupit. Tämän kellomuodostelman olisin tosin voinut saada vielä selkeämmäksi. Myös värit ovat mielestäni onnistuneet, ne ovat maanläheisiä ja kirkkaita ja tuovat iloista, lapsekasta tunnelmaa. Ehkä hieman heleämmäksi ja vaaleammaksi olisin voinut ne tehdä.

Kaikkiaan olen lopputulokseen todella tyytyväinen. Akvarellimaisuus onnistui hyvin ja teki maalaukseen oikeanlaisen vaikutelman. Olen tyytyväinen omakuvaani, se onnistui mielestäni hienosti. Muutenkin maalaus vastaa hyvin paljon sitä, mitä toivoin ja kuvittelinkin. Erityisen ylpeä, vaikka myös yllättynyt olen siitä, miten hyvin posliinikupit onnistuivat. Parempaa en olisi voinut itseltäni kokemattomana posliinimaalarina odottaa, joten olen erittäin tyytyväinen. Mielestäni niistä myös tunnistaa esikuvansa kasvot. Ehkä posliinimaalauksesta kehkeytyykin minulle uusi harrastus... Päättötyöprosessi siis opetti

minulle myös luottamusta omaan tekemiseen ja sen, että joskus on vain parasta ryhtyä toimeen enempää miettimättä. Vaikka joitain pieniä juttuja on, joita tekisin toisin, kuten päälle maalatun kuvioinnin väreissä, loppujen lopulta mitään suurempaa en työssäni muuttaisi. Se on prosessinsa tulos ja minä sen ylpeä äiti<3